

Направляване на живота в 21 век:

Духовност, Морал и Материалност

Хазрат Мирза Масрур Ахмад – Халифатул Масих V (аба)

Противниците на религията повдигат някои въпроси по-често от всякога. Липсата на насоки ги прави чувствителни към религията и Бог, те се опитват да повлияят на съзнанието на младите в частност и на по-широката общественост като цяло. Въпросът, поставен от тях е, че ако човек има добро възпитание и ако светското образование може да научи човек на добродетели, тогава защо да се приема някоя религия? Те казват, че религията твърди, че ще ни научи на морални ценности, но ако вече имаме добри морални ценности без религия? Те дори казват, че мнозинството от светските хора имат по-добри морални ценности, отколкото вярващите. И Ислямът е особено посочван в тази връзка.

Кой следва религията въобще?

Наблюдаваме, че мнозинството от последователите на други религии са изгубили връзка

със своята религия. Ислямът е единствената религия, в която по-голямата част от последователите ѝ могат открито да заявят своите вярвания. Дори повечето от онези, които не практикуват Исляма, все още открито се представят като мюсюлмани и ясно се асоциират с религията. Затова истинската цел на този въпрос е насочена към Исляма. Като използват различни методи и различни гледни точки, те се опитват да отблъснат другите от религията и тровят умовете на нашите деца и младежи. В западната система на образование се отделя повече внимание на критичната проверка и научните изследвания. В действителност това е чудесно и трябва да бъде подкрепено, но и трябва да бъде предприет правилен подход.

Въпроси, въпроси

Откриваме, че когато младежите

или децата навлизат в млада възраст, те оправят въпроси към техните родители или възрастни роднини, които възникват в съзнанието им, търсейки отговори или решения, на които майката или бащата не могат да отговорят, защото нямат време, имат работа или социални ангажименти, или нямат необходимите знания. И поради тази причина вместо да им отговорят, те понякога се опитват да потиснат децата. Младежите са карани да мислят, че докато религията, независимо дали е Ислям, твърди, че е тя е истината и има отговор за всички въпроси, тя не дава практични решения за нашето съвремие. Или младите хора си мислят, че просто няма отговори на техните въпроси. Понякога децата наблюдават разлика между действията на възрастните и ученията, преподавани на децата. Те попиват ученията и са спокойни за определено време, но щом получат свобода, те започват да странят от религията и попадат по влиянието на онези, които се опитват да отвърнат хората от религията изобщо. Поради тази причина, независимо от красивите учения на Исляма и фактът, че той е жива религия, се виждаме мюсюлмани, които отхвърлят религията и Бог.

Следователно при тези обстоятелства е налице необходимост всеки от нас да концентрира вниманието си към това как можем да направим себе

си по-донри последователи на религията и да се погрижим за нашето потомство.

Основната връзка в живота

Няма съмнение, че Ислямът е перфектна и цялостна религия, която ни дава решения за повечето проблеми. Свещеният Коран е цялостна и перфектна книга и Светият Пророк^{ca} ни представя перфектната илюстрация на това. Този примерен модел е довел до революционна промяна в спътниците на Светия Пророк^{ca}. Те правилно разбират религията, както и морала. Наистина те са постигнали и материален успех. Въпреки това те са имали идея за подходящата позиция и състояние на всеки един от тези аспекти. Те са разбирали позицията на религията и как тя трябва да бъде съпоставяна с моралния и материалния напредък. Следователно младежите, децата, които навлизат в млада възраст и в частност възрастните, които са отговорни за грижата за бъдещите поколения, трябва да помнят, че трябва да разберем връзката между моралната реформация, материалния напредък и религията. След това можем да оформим живота си според това разбиране. Ако възрастните напълно разбират тази връзка, тя трябва да бъдат подготвени да се грижат правилно за бъдещите поколения. Ако младите разбират тези взаимовръзки, тогава пътищата на религията и на светския

успех ще бъдат отворени за тях. Те ще научат колко красиви са ученията на Исляма и че онези, които говорят срещу тези учения са лъжци.

Гореспоменатия въпрос, който се повдига много често в днешно време от противниците на религията, не е нищо ново. В историята често са били повдигани подобни въпроси. Критиците на религията винаги са постъпвали така, за да се опитат да оправдаят и потвърдят техните възражения срещу религията. Същност критиците никога не са се опитвали да разберат истинската същност на религията. Още повече така наречените религиозни учени, които не разбират религията, са изготвили фалшиви доктрини и неправилни решения и по този начин още повече объркват дори образованата класа.

В тази епоха Всемогъщият Аллах ни е благословил като е изпратил Обещания Месия^{ac} (Хазрат Мирза Гулам Ахмад^{ac} от Кадиян), за да разсее объркването и да изясни тънкостите, които произтичат от този проблем. Обещаният Месия^{ac} е развил нашето прозрение, за да разбираме тези идеи, правейки ги по-лесни за разбиране и за намиране на решение.

Хазрат Муслех-е-Мау'уд^{pa} (Хазрат Мирза Башир-Уд-Дин Махмуд Ахмад, Втори световен председател на Мюсюлманската общност „Ахмадия“) веднъж изнесе кратка

проповед, изяснявайки тази тема, като обсъди от ислямска гледна точка връзката между моралната реформация, материалния напредък и религията. Освен това той хвърли светлина върху това как Светият Пророк^{ca} ни е учил за същността и реалността на Исляма чрез неговите действия и практически модел. Днес аз ще представя този въпрос пред Вас, като ползвам проповедта на Хазрат Муслех-е-Мау'уд^{pa}.

Балансът в живота

Ние казваме на света и това със сигурност е вярно, че Ислямът е религия, която Всемогъщият Бог е изпратил и разкрил според точните изисквания на човешката природа. Признавайки, че ислямът е религия съвместима с човешката природа, Хазрат Муслех-е-Мау'уд^{pa} казва:

„Религия, морал и физическите и материални нужди на човека са толкова тясно преплетени, че е трудно да се направи разлика между тях. Човек, който вярва в религията не може да раздели морала от религията. Нито може да каже, че чрез религията си е самодостатъчен, независим от света и освободен от всякакви нужди. Ако човек таи идеята, че „не ми трябва нищо повече от света“, тогава колелото на материалния прогрес ще спре да се върти. Затова всички тези аспекти са тясно свързани един с друг – религия, морал и материален напредък. Но все пак въпреки това

сходство, между тях има и разлики. Невярващите в религията се опитват да освободят себе си, като казват, че добрите морални ценности и материалния напредък са нужни на човека. Но истинският мюсюлманин ще каже, че е необходима и религия, тъй като показва единствения път за достигане до Бога.

Следователно има разлики в това как човек възприема тези три аспекта и как ги свързваме един с друг. Докато всички други религии умират, Ислямът е единствената религия, която доказва взаимовръзките между тези аспекти. Въпреки това мнозинството мюсюлмани не успяват да разберат реалността и истинската същност на религията и погрешно свързват определени морални характеристики с материализма – и значително са сгрешили по този начин. Вместо да представят религията по красив начин и да привличат другите към нея, те са отвърнали хората от религията. Оставяйки настрана молитвите и постите, когато стане въпрос за морални и светски нужди, докато създават институция или организират събиране, например, мюсюлманските духовници обикновено казват, че всичко това е част от Исляма по наше мнение и този, който не участва в това е неверник и отстъпник.”[1]

Ислямският свят днес и „Ислямска държава в Ирак и Леванта”

Точно това е, което наблюдаваме в ислямския свят. Когато това неправилно мислене се разширява, то поглъща всичко. То надхвърля простото заклеяване на някой като неверник или отстъпник и започва войни и битки. Всяка секта има свои собствени Fatwas (укази) и това е причината, заради която проникват в обществото със своята версия на Исляма. Терористичните са създали и учредили свои собствени морални практики или закони и се избиват едни други, причинявайки опустошение навсякъде. В Сирия, Ирак, Афганистан и Пакистан техните самостоятелно създадени закони причиняват кръвопролития в името на религията. Както споменах по-рано, френски журналист е живял с членовете на така наречената „Ислямска държава”, която се намира в Ирак и Сирия. Той е забелязал определени неща в техните действия и закони. Според знанията, които имал за Исляма и от изучаването на Свещения Коран или думите на Светия Пророк на Исляма^{ca}, той споменал на членовете на „Ислямска държава”, че това, което вършат е против Корана и думите на Светия Пророк на Исляма^{ca}. Служителите на „Ислямска държава” отговорили, че не знаят дали това е според Корана или думите на Светия Пророк на Исляма^{ca}. Това бил техен собствен закон (на „Ислямска държава”) и те действали според него. Това е пример за това как са изкривили ислямските учения.

Това, което се случва в Йемен се дължи на същата причина. Въздушните нападения са били извършени върху невинни граждани заради користни Fatwas (укази). Вярно е, че и двете враждуващи фракции са в грешка, но решението не е ненужно и безразборно убиване на невинни хора. В интерес на истината, ако погледнем отблизо, ще открием това поведение в ислямската история – и то продължава и до днес. Различните учени разработили своите собствени школи като религии. Всички учени или „maulanas“ са създали техни собствени религии. Няма никаква истина в Исляма, който те следват (в сравнение с истинските учения на Исляма). В резултат на това мнозинството мюсюлмани, които следват тези учени и издатели на религиозни укази са били заблудени. Кой знае какво се случва в името на религията и духовността?

Западният подход

В другата крайност, онези, които не вярват в религията – западните цивилизации и развития свят – се опитват да обяснят духовността и морала в материално отношение. Дори ако смятат божественото откровение за теоретически възможно, те казват, че това е част от човешките действия. Моралът според тях е само за материални придобивки на човека (че моралът е за материални придобивки) и че религията е

средство за необразованите и малко образованите хора да се спасят от престъпления. Те вярват, че единствената полза от религията е известно подобрение на моралните ценности, но само до степен, до която необразованите хора започват да се страхуват наказанията предвидени в религията и то само ако се следва подходящата религия. Тяхното твърдение е защо е необходима религия на онези, които вече притежават морални ценности?

Разграничаване на материализъм, религия и морал

По-задълбочен анализ, обаче, разкрива, че материализма, морала и религията са толкова тясно свързани, че човек дори не осъзнава къде свършва едното и започва другото. За да се разбере тази разлика трябва да се вгледаме в чистия живо на Светия Пророк^{ca}. Той е световният материален реформатор, морален реформатор, както и духовен реформатор. Неговият чист живот обхваща и включва всички тези неща. От една страна той казва, че „Молитвата е в основата на поклонението“, а от друга той подчертава духовността. С други думи, редовното извършване на (ритуали) молитви не е достатъчно, нито ще разреши всички проблеми. Човек трябва да подобри качеството на молитвата си и да увеличи духовността си чрез напредване през различните етапи. Връзката на човека с Бог чрез молитви може да се

оприличи с тази на майката с детето. Dua (молитва) буквално означава „да извикаш”. Човек вика, само ако е уверен, че има кой да му се притече на помощ. Човек не вика врага си за помощ. Какво трябва да знае човек, когато се моли (или вика) или иска да се моли?

Според Хазрат Муслех Мау’удра се нуждаем от три неща, за да бъдат нашите молитви успешни:

- Човек трябва да е напълно уверен, че молитвата ще бъде чута.

- Човек трябва да има пълна вяра, че който бива повикан има силите да предостави помощ.

- Човек трябва има естествената склонност да страни от други асоциации и да се насочва само към Аллах или към възлюбения, който призовава за помощ.

Първите две точки са логични. Би било напълно безсмислено да се молиш на някой, ако не вярваш, че на молитвата ще бъде отговорено или ако не вярват, че този, на който се молиш, ще ти помогне. В такъв случай е безсмислено да се молиш. Третата точка е естествената способност, която отвърща човек от всичко друго и отвежда човек само към възлюбения. Примерът на майката с детето е използван и преди. Естествената склонност на детето към майка му го кара да я вика независимо дали тя може да помогне или не. Ако детето ще се удави, дори

когато знае, че майка му не може да плува, то ще продължи да я вика, ако тя е наблизо. Детето няма да вика никого друго. Това е емоционална връзка, за която Светият Пророк^{ca} е казал, че „Dua (молитвата) е в основата на поклонението”, затова вярата е непълна без молитвите. Така Светият Пророк^{ca} е свързал тази връзка (на вяра и молитва) с тази между майката и детето, така човек тича сляпо към Бог. Вторият аспект е моралът. Откриване такива фини и сложни демонстрации на морал в живота на Светия Пророк^{ca}, че е невъзможно да се оценят дори и от най-запалилите наблюдатели. Тези тънкости могат да бъдат оценени, само ако той самият ние води към тях.

Вземете отношенията с жените и изразяването на любов като пример, които са много важни за хармоничния семеен живот. Това е една от основните морални ценности. По отношение на жените си Светият Пророк^{ca} е бил толкова внимателен за тънкостите на поведение, че е пиел вода, поставяйки устните си точно там, където устните на жена му са докоснали съда. Това изглежда като много малък жест, но всъщност е много тънък момент от човешката природа. Дълбочината на човешката любов се показва не само с големи, но и с малки жестове. Гледайки живота му, човек открива много добродетели, които е показал по неподобен начин. Изглежда, че

е прекарал целия си живот само в изучаване и преподаване на морални ценности. Неговият пример и учение за нещата, като човешките взаимоотношения, отношенията в семейството и чертите от характера, като въздържане от лъжа, безчестие и лоши постъпки, са толкова пълни, че никои друг не може да демонстрира толкова примерно поведение дори и в двадесет живота.

На трето място, учението на Светия Пророк^{ca} дава насоки и по отношение на материалните и светските дела. Например, когато се планират и заселват нови градове или благоустройства, аспектите на обществения живот, като например разширяване на пътища и снабдяване с чиста вода, са внимателно обмислени от големи строителни инженери и най-добрите експерти. Светият Пророк^{ca} също ни ръководи по отношение на тези въпроси. Той ни учи да пазим улиците чисти. Той ни учи да строим къщите си просторни и добре проветриви. Той ни направлява във всички материални и светски аспекти на живота, било то държавни дела, културни аспекти, цивилизация, търговия и промишленост. Едно проучване на живота му дава подробна информация за примера му за всички тези аспекти. Въпреки това, за разлика от днешните религиозни лидери, той не е обявил всички тези аспекти на живота, като част от религията.

Илюстрация на тази връзка от живота на основателя на Ислям

Ето една случка от живота му, подчертаваща това разграничение. Веднъж фермери засаждали финикови палми и опрашвали мъжките и женските семена ръчно (мъжките и женските семена на финиковите палми са различни). Светият Пророк^{ca} случайно минавал от там и попитал дали е необходимо да смесват двете семена и няма ли те да се опрашат естествено от вятъра? В резултат на това фермерите спрели да смесват двете семена. Тази година или през следващата реколтата от финиковите палми спаднала много под тази от предишната година. Когато Светият Пророк^{ca} попитал за причината, фермерите отговорили (че престанали да опрашват ръчно мъжките и женските семена) „О, Пратенико на Аллах, ние постъпихме така, защото ти така каза.” Той казал, че той само е дал предложение, а не заповед, тъй като фермерите разбират тези материални неща по-добре от него.

Според Хазрат Муслех Мауд^{pa} този пример показва, че Светият Пророк^{ca} е разделил религиозните въпроси от материалните. Пророкът^{ca}, който попитал фермерите защо опрашват растенията ръчно, е същият Пророк^{ca}, който е донесъл заповедите на Аллах и въпреки че думите са излезли от устата на Пророка на Аллах^{ca}, той замият е заявил, че това е светски въпрос. Той

е казал, че фермерите знаели повече от него по въпроса. Днешното мюсюлманско духовенство, обаче, започва да съди Исляма на хората и тяхното вероотстъпничество, както и тяхното включване и изключване от Исляма на базата на техните собствени изявления, което е непрактично.

Как е формирана идеята за Бог според западните разбирания

От друга страна е Западът, цивилизованите или така наречени развити страни. Според тях вярата не е важна, религиозните учения нямат никаква стойност и моралът не е на почит. Вместо това всичко е материално, до степен, че според Хазрат Муслех Мау'уд^{pa} въпросът за днешните философи не е как Бог е създал човека, а как човека е създал Бог (Опазил Бог!). За тях съществуването на Бог е резултат от човешката еволюция. И дори ако Бог съществува, той не е нищо повече от последната брънка във веригата на еволюцията на човешкия ум. Според тях човек се нуждае от модел на подражание и когато не може да намери такъв сред хората, той си създава въображаем модел на подражание извън обхвата на човешкото съществуване. Първоначалният опит за създаване на този модел на подражание е бил неуспешен. Но след известно размишление и еволюция на мисълта, човек е създал перфектния образ и го е нарекъл Бог. Това е

идеята за Бог според философите на времето и дори и за някои днес.

Според Хазрат Муслех Мау'уд^{pa} тези хора по този начин обявяват Бог за част от материалния свят. [2]

По времето, когато философите са създавали за себе си образа на Бог, много от тях в действителност са вярвали в този Бог, който е бил резултат от тяхното собствено въображение. Но в резултат на този материализъм и вярата, че Бог е материално същество, съвременните и напредничави философи са отдалечили толкова много от религията, че са се превърнали в атеисти. Всъщност мнозинството от хората в Западните страни са започнали да отричат съществуването на Бог изобщо в името на образованието и модерното. А тях материалния прогрес и светски морал са всичко. Днешните мюсюлмански духовници наливат масло в огъня на тези атеистични виждания, като декларират техните лични възгледи като религия, което е такова невежество. По-задълбочен анализ показва, че не само днешните духовници са в грешка, но и онези, които отричат религията, като я наричат материална.

Ислямското разбиране за тези взаимовръзки – умереността е най-важна в живота.

Ние, ахмадийците, сме щастливи, че Обещаният Месия^{ac} ни е спасил

от подобно невежество и ни е насочил към Светия Пророк^{ca}, за да постигнем истината. Светият Пророк^{ca} ни е посочил факта, че умереността е важна във всичко. Това е истинска религия. Той казва, че несъмнено поклонението е от съществено значение, че това целта за създаване на човека, но:

„Твоето тяло има право над вас, вашата съпруга има право над вас и вашите съседи имат право над вас.” Има три начина да се постигнат тези стандарти. Първият е молитва, покланяне пред Господ, преклонение пред него. Вторият е контролиране на желанията и егото, владеене на емоциите и страстите и анализиране на човешката психология. Третият е чрез търсене на научно познание и честото изпълнение на професионалните и житейски отговорности, които са от съществено значение. [3]

Ако помислим внимателно, за да се даде на тялото това, което му принадлежи по право, човек трябва да се моли и да изгради връзка с Аллах. Необходимо е човек да владее емоциите си. Понякога точно неовладените емоции, които отричат нуждите на тялото или дори го карат да извършва жестокости. Бидейки честни, ние можем да подобрим нашето морално, духовно и финансово състояние, подобрявайки нашите знания, моралност и духовност. По същият начин, можем да дадем

правата на семейството и децата и да ги постигнем чрез молитви, контролиране на емоциите и изпълняване на техните материални нужди. Същото се отнася и за съседите. Аллах казва, че съседите имат права над нас. Предоставяне на правата на обществото е възможно, чрез молитва за тях, изпълнение на техните задължения, разбиране на тяхната психология и съответно предаване на посланието на Деен (Исляма). Тяхно право е да им предадем това съобщение. Също така в рамките на предоставяне на съседите и на обществото на техните права, да подобрим нашите познания и да работим усилено, за да постигнем напредък в цялата страна. Когато всеки член на обществото работи с този дух, това общество ще се превърне в пример по отношение на духовност, морал материалност и всякакъв друг вид напредък.

Защо са объркани мюсюлманите?

Мюсюлманите в момента са объркани, защото са престанали да дават приоритет на Аллах и на неговата религия и са забравили гореспоменатите ценности, които описах. Вместо това са започнали да изпълняват своите собствени прищевки и желаната част от религията. Причината за упадъка на мюсюлманите е, че са следвали техните лични и егоистични желания и са заклеили тази религия. Те не са поставили религията на Бог за свой най-първ и важен приоритет.

Ако бяха дали предимство на тяхната религия, щеше да ги е грижа и за другите въпроси. Днес мюсюлманите следват егоистичните си желания в името на религията. В резултат мюсюлманите не са в позиция да разказват на другите за добрите качества на Исляма. Чрез приемането на тази самопровъзгласена религия, основана на егоизма, мюсюлманите се избиват един друг. Те не са постигнали нито светски, нито религиозен успех. Те молят световните лидери да разрешат проблемите им. Това всъщност е състоянието на повечето мюсюлмани, което виждаме по света днес. Изглежда, че Западните страни са подчинили тяхната религия на светските им системи. За тях религията е маловажна и светските неща са най-важни и значими. Въпреки това те поне са постигнали успех в този свят. В действителност те са заблудени, но са постигнали това, което смятат за своя цел в живота, дори ако това е грешния подход. Обаче мюсюлманите нямат нищо; нито света, нито благословиите на религията!

Обещаният Месия^{ac} обяснява правилното съпоставяне

Обещаният Месия^{ac} бе изпратен от Всемогъщият Аллах в тази епоха да реформира и двете групи хора. Всъщност Бог изпраща Избрания в тези ситуации, за да могат хората да получат правилни насоки как да намерят правилното съпоставяне на

религия, нравственост и материален напредък. Техните учения изгледа са само духовни, но тяхното послание има дълбока връзка и с трите (духовност, нравственост и материален напредък). С духовния напредък и постижения, подобрението на нравствеността е неизбежно, а висшите нравствени практики са ключа към материалния напредък. От друга страна светският успех не винаги води до висок морал. По същия начин не е задължително онези, които имат висок морал да имат и истинска вяра. Има причина за това. Основната цел на Бог е хората да се стремят към техния Бог. Това е целта на създаването на човека. Следователно Всемогъщият Бог е извършил морална реформация и е подчинил материалния прогрес на религията. Затова, когато човек обръща внимание на Бога, всички други негови нужди ще бъдат задоволени автоматично. Всемогъщият Аллах казва, че перфектният вярващ постига всички видове успех, докато онези, чиито усилия са насочени само към светски занимания [4] „Всички техни усилия ще изчезнат от този свят.” Хазрат Муслех Мау’уд^{pa} обяснява това с пример, че хората, които преследват духовността, са като нези, които са на високо ниво, които имат стълби за достъп до по-нисшите нива. Обаче тези, които са на по-нисшите нива, нямат достъп до стълби за изкачване на по-високо ниво.

Как да постигнем успех и в трите аспекта?

Научаваме от това, че въпреки че всяка една от тези цели може да бъде постигната чрез независими средства, има общ начин за постигане на всички три цели. Този начин е да установиш перфектна връзка с Бог. Ако човек се стреми към морал, той може да постигне това. Ако човек полага усилия за материален напредък, това е постижимо. Но напредъка, като резултат на тези усилия, ще бъде ограничен само в съответната сфера. Подобни усилия не са в състояние да предоставят широк кръг успехи. Но онези, които се стремят към духовен напредък, ще имат възможност да постигнат всичко, т.е. морален напредък и материален успех. Когато спътникът на Светия Пророк^{ca} положили Bai'at (клетвата за вяроност), те не обещаха да направят широк път, да се концентрират върху чистотата или да обръщат внимание на материалните неща. Вместо това те се заклели, че „Няма друг Бог освен Аллах и Мухаммад^{ca} е Негов слуга и Негов Пророк”. Тази клетва е довела до тяхната нравствена промяна, което със сигурност е довело и до подобрения и в техните светски дела. Нивото на истинност на мюсюлманите по онова време е била толкова висока, че поставила еталон за света. Мюсюлманите са имали такава репутация за това, че са честни в своите сделки, че светските

хора са били готови да оставят бизнес делата си в ръцете на мюсюлмани. Мюсюлманските управници били толкова справедливи с техните поданици, че те желаели техните управници да бъдат мюсюлмани. По време на управлението на Хазрат Умар^{pa}, мюсюлманите трябвало да предадат управлението на Сирия на римляните, защото щяло да бъде много трудно да се бият с изключително голямата римска армия. Разбирайки това, сирийците започнали да плачат и да молят мюсюлманите да не напускат земите им. Сирийците предложили да помогнат на мюсюлманите да защитят земята въпреки факта, че и римляните и сирийците били християни. И тогава добрите морални ценности и отличното управление на мюсюлманите накарало сирийските християни да предпочетат мюсюлманите пред християнската власт. И затова докато да водиш и да управляваш е светски въпрос, мюсюлманите не считали това за светски въпрос. Те достигали до постове на управници, следвайки тяхната религия; затова извършвали управленската си дейност на базата на религиозни учения. Ето защо тяхното управление е било толкова добро, че въпреки религиозните различия, обществеността е искала мюсюлманското царство да ги управлява. Мюсюлманите постигнали „царството” чрез Kallima „Няма друг Бог освен Аллах и

Мухаммад^{са} е Негов слуга и Негов Пророк”. Въпреки това заявяване на вярата не е само устно изразяване, но практически изразяване за мюсюлманите. Онези, които само устно изразяват вярата си, в крайна сметка губят този свят. Но онези, които постигнат истинска вяра, придобиват висока нравственост и намират материален успех. Нека мюсюлманските лидери днес да разберат тази гледна точка и да ръководят техните правителства според тези принципи.

Историята за съдията и торбата с пари

Хазрат Муслех Мау’уд^{ра} каза, че Обещаният Месия^{ас} разказвал историята на един търговец, за да обясни идеята за развиване на връзка с Бог. Веднъж един търговец дал голяма сума пари на Qazi (съдията) в неговия град да ги пази. Търговецът заминал по работа. След като се върнал от пътуването, той си поискал обратно парите от съдията, но той му отказал. Съдията казал, че не взимал нищо от никого за съхранение и че не се занимава с такива дела и че той нямал торба с пари. Търговецът се опитал да напомни на съдията, като описал как изглежда торбата, но съдията останал непреклонен и твърдял, че никога нищо не е било оставяно на съхранение при него. Това естествено притеснило търговеца. Някой му казал, че кралят провежда открит съд в определен ден и всеки

имал достъп до краля в този ден и че той трябвало да се опита да отнесе въпроса до него. Търговецът така и направил, но нямал никакво доказателство. Кралят казал, че не може да задържи съдията без доказателства. Въпреки това кралят измислил план. Той казал на търговеца, че процесията на краля ще дойде в неговия град на тази дата и в този час. Кралят помолил търговецът да застане до съдията, заедно изтъкнатите личности, които ще дойдат да поздравят процесията на краля. Кралят казал на търговеца, че по време на процесията, „Аз ще ти говоря по приятелски, неофициален начин.” Кралят наредил на търговеца да се държи така сякаш са добри приятели и да не се страхува да говори с краля неформално. Кралят казал, „Аз ще ти кажа, че не съм те виждал от много време, а ти трябва да отговориш, че си пътувал по работа известно време. Че сега си се завърнал и се опитваш да си върнеш парите от някого, на когото си ги дал да ги пази – и само се караш с него.” Кралят казал, „Тогава аз ще кажа пред съдията, че е трябвало да дойдеш при мен, за да разреши проблема. Тогава ти ще кажеш, че ако този въпрос не се разреши скоро, тогава ще дойдеш при мен за помощ.” Когато процесията на краля дошла в уречения ден, търговецът следвал плана. Съдията, който бил там, за да приветства краля, видял всичко. Когато процесията отминала, съдията отишъл при търговеца и му

казал, че онзи ден когато говорели за някакви пари, паметта му била слаба и че той е трябвало да му припомни, като му каже повече подробности. Търговецът припомнил на съдията за всички отличителни белези на торбата, която му бил дал. Тъй като съдията видял вече бил видял близките отношения между краля и търговеца и бил чул разговора им, съдията казал: „Защо не ми каза по-рано? Наистина твоята торба е при мен и веднага ще ида да ти я донеса!“

Така че приятелството със светски крал, който има ограничени правомощия, може да даде на някой такова положение, че дори хора на позиция с големи правомощия да се страхуват от тях. Затова не е ясно разбираемо как някой с истинска приятелска връзка с Бог ще може да завладее света, който най-вероятно ще му се подчини! Успехът на спътниците на Светия Пророк^{ca} не е постигнат чрез светски средства, те са успели чрез следване на ученията на тяхната религия. Обаче това изисква сила на вярата, която да се хареса на Бог. Човек, който е постигнал перфектната вяра, никога не може да бъде лишен от перфектната нравственост. Ако човек постигне всички аспекти на морала и действия според тях, той ще притежава качества, като истинност, честност, надеждност, справедливост и чистота. Последниците от това са, че той ще придобие знания, умения, компетентност, способност и

старание. Естествения резултат от това ще бъде постигането на материален успех. Затова вярващият трябва да обърне цялото си внимание към духовното си развитие. Не бъдете като другите, които вярват, че устното изразяване на вярата е достатъчно. Любовта към Бог се изразява само от сърцето, а не от езика. Щом веднъж човек получи Божията обич, той може да постигне всичко във всяка една сфера. [5]

Заклучение

Човек не може да бъде достоен за награда докато не постигне дадената задача, също така по отношение на религията, всички печалби идват от високите постижения, така че трябва да се стремим към съвършенство.

Обещаният Месия^{ac} казва, че „Само онези, които имат силна връзка с нас, могат да се възползват от нашето съществуване. Онези, които се противопоставят с пълна сила, като Маулви Санауллах Сахиб и другите, не постигат никаква полза (тъй като никой не обръща внимание на маулавите) в сравнение с онези, които имат перфектна връзка на обвързаност. Ако човек започне пътуване към Бог, той ще бъде възнаграден по същият начин както хората от по-ранни времена. Успехът, видян от по-ранните мюсюлмани, може да бъде видян и днес. Това може да се случи, само ако човек положи истински и съгласувани усилия. Бог не е враг на никого. Това, което се

изисква от нас е да покажем пълно подчинение на Бог. Ако се посветим на Бог, всичко ще ни бъде дадено автоматично. Всички ресурси, необходими за напредъка ни, ще ни бъдат предоставени автоматично. Всички ресурси, необходими за нашия напредък, ще ни се дадат. Има един лесно разбираем пример, че ако човек стои близо до огъня, всяка част от неговото тяло ще се стопли. Затова не е възможно човек да бъде лишен от Божествените благословии, ако те се откажат от всичко, за да бъдат близо до бога.” [6]

Затова трябва да се опитаме да достигнем до Бога, да се стремим да разберем религията на Бог и да направим Божията любов част от нашата природа. Всъщност това ще ни донесе по-висок морал и материален успех. Ние можем да се възползваме от неговите благословии, ако направим истинско усилие да видим Божията светлина. Ако положим концентрирани и искрени усилия да потърсим Божествената светлина (Nur), тогава лъжите (които са тъмнина), ще бъдат разобличени. Тъмнината на леност, измама, мошеничество и всички други грехове, като показване на правата на другите, ще бъдат разсеяни от светлината на Бог (Nur); нашите морални ценности постоянно ще се подобряват и ние ще постигнем светски успех. Затова докато живеем в това общество, ако

искаме да спасим нашите следващи поколения от злото на материалния свят и ако искаме да разберат връзката между нашата религия и морала, тогава трябва да подсилим нашата връзка с религията. Ние трябва да покажем, че материалния прогрес е постигнат от искрено следване на истинската религия. Наистина по-младото поколение трябва да положат искрено усилие да развият истинска връзка с Бог. Нека Всемогъщият Аллах да им помогне да го направят.

* Това беше Петъчна проповед, отправена от Хазрат Мирза Масрур Ахмад^{аба}, Световен председател на Мюсюлманската общност „Ахмадия”, на 24 април 2015 г. в джамията „Бейтул Фатух” в Лондон, най-голямата джамия в Обединеното кралство.

Бележки

1. Кхутбат-е-Махмууд, Том 17, стр. 462-463.
2. Кхутбат-е-Махмууд, Том 17, стр. 463-466.
3. Кхутбат-е-Махмууд, Том 17, стр. 466-467.
4. Свещения Коран, Сура Ал-Кахаф, стих 105.
5. Кхутбат-е-Махмууд, Том 17, стр. 467-470.
6. Кхутбат-е-Махмууд, Том 17, стр. 470-471.